

בת המעברה מזל חנונה:

לימודים וחיים פרטיים

מהמעברה
ישר לגרמניה

את הורים. תחת זה היא החלה לעבוד כפקידה בחברות שונות, ועם השנים היא עלתה בדרגות, עד שהגיעה למשרת מזכירה בכירה בחברה להנדסה. הבחורה המוכי שרת בעלת האינטליגנציה הטבעית, רכשה לה מעמד בזכות חריצותה ומסירותה לעבודה.

לימודים וחיים טובים

יום היום, בגרמניה, למרות תיכוננם של בני הזוג לחזור לארץ בקרוב, אין היא מותרת על ההודמנות ללמוד, ומנסה להשתלט על השפה הגרמנית בעזרת קורס.

השנים קורסים מצומצמים בנושאים שונים. תיקוותה, שלעולם לא עלה בידה להגשימה, היתה ללמוד פעם בצורה רצינית באוניברסיטה. אך שוב, המצב הכלכלי, שאילץ אותה לעבוד כל השנים, לא איפשר זאת. וכך הצליחה ללמוד קצת פה וקצת שם, כמעט כל נושא, בשל מוצאה ממישפחה ספרדית, שהמסורת החברתית בה חמורה אף מזו הדתית, לא שירתה מזל בצבא. אפילו המחשבה על לינה של בת מחוץ לבית זיעזעה

ברירת שיכון קטנטנה, בשכונת פרדס-כץ שבבני ברק, היא היא המעברה של פעם, ישיבה מזל חנונה-וינר עם אמה, בחברת בני מישפחה רבים. בישיבה אילמת הם ביכו את מותו של אבי המישפחה, יוסף חנונה ז"ל, שנפטר לפני כשבועיים. מזל הגיעה לכאן הישר ממינכן שבגרמניה, לשם נסעה אך לפני שלושה חודשים כאשר נישאה. לפני 25 שנה היתה מזל הצנומה כמעט ילדה, שגדלה

זיה מזל כיום. לאחר שנישאה לישארה לישראלית, עזבה מזל את ביתה ואת מולדתה. השפה הגרמנית כבר שגורה בפיה של מזל החובבת שפות, אך למרות זאת, מתכננים בני הזוג לחזור ארצה לכשירוחו.

בגרמניה

דיפדוף באלבום התמונות שלה מגלה את אהבתה העזה לטיולים. היא הרבתה להשתתף בצעדות שונות, כמעט בכל מקום בארץ. תאוות הטיולים הוציאה אותה גם מחוץ לגבולות, ונסיעותיה הספורות לאירושה, היו גם הן לשם טיילות טהורה. בזאת כמו המשיכה את הווי תנועת-הנוער, שהיתה בילדותה הביילוי היחיד שלה. לות במיסגרתה יצאה לטיולים, שאיפשרו לה לצאת מעט מהווי החיים של המעברה, שלחץ עליה מאד.

כשנשאלה מזל הצעירה לעתידה המישפחתי קבעה בנחישות ידעה, כי היא לא תמחר להקים מישפחה. "אני רוצה להיות חופשית, לעשות מה שאני רוצה." מזל, ששנות רווקות רבות מאחוריה, מודה, כי מוסד הנישואין הפחיד אותה מאז ומתמיד בכפייתיות שבו. "ראיתי את חברותי שנישאו בגיל צעיר. הן היו כבר לות בביתן עליידי הבעל, הילדים ודאגות הפרנסה." זו שתנאים חברתיים כבלו אותה כבר בתחילת הדרך, לא היתה מוכנה לכול עצמה שוב, והפעם מרצון.

הנערה הצעירה שנשאה עיניים יוקרות מלאות תיקות לעבר "לימודים וחיים טובים" מפוכחת היום מכובד יותר. ללימודים שישללו לה את הדרך למיקצוע מכובד כנראה שלא תגיע, אך חיים טובים כבר הגיע הזמן שיהיו לה.

שהיתה בוג טובעני עם כמה צריפונים עלובים, מדה מזל הקסנה, היא הגיעה לשם עם מישפחתה, לאחר שעלו ארצה מטריפולי ונשארה במקום, הידוע כשכונת פרדס-כץ, עד שנישאה לפני מיספר חודשים.

במעברה

במעברה בתנאים חיים קשים מנשוא. היה זה בצריף קטן, מנותק מורם החשמל; כדי להגיע למיקלחת או לשיי רותים היה עליה לבוסס בבזך הדביק. מזל כמו התי עלמה מכל אלה, ואולי כילדה שלא ידעה כי יכול להיות אחרת, קיבלה זאת כמובן מאליו. אך היום היא מבינה ומזדהה עם תלונות המבוגרים. "זה לא היה מחוייב המציאות. הוציאו אותנו מבתיים מסודרים, בעלייה בלתי-ליגלית, בשמו של אידיאל העלייה לארץ, וכשהגענו פשוט ורקו אותנו למעברה."

מזל, בעלת אופי שקט, מרצה דבריה בנחת אך בהחלטיות. היא משוכנעת בצידקת דבריה. כי מי שאמנם סבל מההשלכות של חיים במעברה הלא הם הילדים, נקודת ההתחלה שלהם בחיים היתה הרבה מתחת לקו הזינוק המקובל, אפילו באותם הימים. רצונה העז היה ללמוד רפואה, וכדי להכיר את הנושא מקרוב היא עבדה כנערה בבית-מרקחת בבני ברק. אך, כמובן, שלא היה לה שום סיכוי להגשים את חלומה. לימודים ממושכים כאלה תובעים משאבים כלי-כליים שאינם בנמצא במישפחה של בת מעברה. לאחר שסיימה את לימודיה התיכוניים, שגם הם עלו לה בעמל רב, עברה קורס פקידות והחלה את דרכה בחיים ליד מכונת-הכתיבה. כדי לרוות את צמאונה ללימודים היא עברה במשך